

не си прегрѣшилъ нѣщо? Защото треба да ти е чиста душа та, кога ся разговарящъ съ Бога, въ молитвѣ тѣ си.

Сынъ. Милый мой отче, азъ неразумѣвамъ добрѣ твое то питаніе. И да ти кажѣ право, азъ не знаѣмъ, що е совѣсть, нити знаѣмъ, какъ треба да испытвамъ совѣсть тѣ си.

Отецъ. Не ся ли осещашъ, сыно, какво си ми казалъ преди това, какъ е влѣзла една крава въ градинѣ тѣ на нашій-атъ сосѣдъ (комшія), а отъ неговы тѣ дѣца ни е имало никое да ѣмъ искара, па ты си оставилъ игрѣ тѣ си, та си ѣмъ искаралъ? Въ тойзи часъ ты не осети ли нѣщо въ себе си да тя похвалява? и не бѣше ли радостенъ?

Сынъ. Истина, отче, радостенъ бѣхъ, и толкова драго ми бѣше, щото не могъ ти исказа. И никакъ не бѣше ми грижа, като мя укорявахъ дружина та ми, чи сѣмъ развалилъ игрѣ тѣ; защото нѣщо извѣтрѣ мя охрабряваше и похваляваше, чи сѣмъ сторилъ добро дѣло, и чи е требало тѣй да сторѣмъ.

Отецъ. А осещашъ ли ся, какво ми си казалъ завчера, какъ си отишелъ